

Mwana Ukundwa in Rwanda is één van de projecten, die centraal staat in de 40dagencampagne 2019 van Kerk in Actie. Collecteert uw gemeente voor dit project? Lees dit verhaal dan voor in uw kerk of plaats het in het kerkblad.

Het verhaal van mama Rose uit Rwanda

"Als ik in deze kerk loop, bedenk ik altijd hoeveel mensen hier zijn vermoord. Mensen die dachten dat ze veilig zouden zijn. Dat God ze zou beschermen. Dat ze daar weken konden schuilen. Mijn vader was dominee, hij woonde met mijn moeder naast de kerk. Ook zij zijn daar naartoe gevlucht. Maar milities trokken hen naar buiten en hebben hen vermoord. Ook mijn broers en hun vrouwen en kinderen zijn op dat moment vermoord. Ik heb het overleefd. Als ik erover praat voelt het als een eindeloos verdriet."

De anders zo flonkerende en levenslustige ogen van Rose staan verdrietig als ze vertelt over de verschrikkelijke genocide in Rwanda in 1994. Bijna 25 jaar geleden werden in acht maanden tijd zo'n miljoen mensen vermoord. Ook Rose vreesde voor haar leven en dat van haar man en tien kinderen. Ze verstopten zich in een huis met alle deuren dicht. "Het was lastig om met tien kinderen te schuilen. Maar omdat ze bang waren, waren ze stil. Ze wisten dat er buiten mensen werden vermoord. Ik bad tot God: help ons! Ik denk dat hij de kinderen de kracht heeft gegeven om stil te zijn." Ze slikt. "Op een dag kwamen er militairen aan de deur die riepen dat iedereen naar buiten moest komen om zijn id-kaart te laten zien. Op die van ons stond dat we Tutsi's waren. Ik vroeg: "Waar brengen jullie ons heen?" Ze zeiden: "Waar jullie horen: in je graf." Mijn man zei: "Ik ben dominee, mogen we eerst nog bidden? Dan gaan we daarna met jullie mee." Toen zei een van hen: "Ga naar binnen en sluit je deuren." Ze vertrokken. Het was een wonder.

Toen de genocide voorbij was, had Rose had één vraag: als ik het al zo zwaar heb, hoe is het dan met al die kinderen die allebei hun ouders hebben verloren? "Toen wist ik hoe ik God moest dienen: door er voor hen te zijn en hun moeder te zijn", zegt ze. Rose ging niet zitten twifelen en nadenken. Ze ging doen. Ze begon met het helpen van kinderen die alles waren kwijtgeraakt. Ze waren weliswaar in andere gezinnen opgenomen, maar daar was eigenlijk geen geld om nog meer monden te voeden en nog meer schoolgeld te betalen. Mama Rose begon de organisatie Mwana Ukundwa: geen weeshuis maar een plek die ondersteuning bood aan al die liefdevolle mensen die weeskinderen in hun eigen gezin hadden opgenomen.

De genocide is inmiddels bijna 25 jaar geleden. Dat betekent niet dat ze vergeten is of dat de pijn verdwenen is. Het betekent wel dat er geen genocide-weeskinderen meer zijn. Maar na de genocide kwam een andere meedogenloze killer: aids. Met als gevolg weer heel veel wezen. Mama Rose is gewoon doorgegaan met haar organisatie en helpt met Mwana Ukundwa nu gezinnen die aidswezen opvangen. Ze heeft inmiddels duizenden kinderen geholpen en hengegeven wat voor ons zo vanzelfsprekend is: een veilig thuis, onderwijs, een toekomst. Rose doet het gewoon. Dag in, dag uit. Gedreven door haar geloof. Tegen alle verdrukking in.

U kunt dit werk steunen. Kijk voor meer informatie op: www.kerkinactie.nl/rwanda.